

GYÓZNI NEM. ÉS MI IS AZ(?)

„Ugrani már: soha”
(Ady)

„S hát hogy milyen legyen?
Békés legyen.

Legyen béke. Legyen csönd. Szóval csönd legyen, más szóval kifejezve kuss, de a jó értelemben véve az. Legyenek meg a nők, egy nagy, boldog élet, mámor ne álljon ellen. Legyen eszed, vagy: De legyen eszed. (Egyébként: van. Eszettek, az van.) Ha elindulna egy kis hiba, hagyjuk sokáig kizúgni, de ennél jóval lazábban. Egyáltalán, ennél jóval lazábban kellene játszani. Legyen jobban minden kicsit, és akkor ezért szívederítően sok minden mindegy legyen.

Legyen itthon egy üveg sör.

Legyen Isten. [...]

És senki sem készülődne. Nem gyakorolnánk. Elég lenne a gyakorlásból, pofikák.”

(Kukorelly Endre: TÉVEDHETEK)

Én akarni lenni
csak egy boldog test.
Én a kultúrát bekebelezni (enni nagykanál)
már nem.
Gyarapítani se igen.
Én az embereknek megváltását hagyni másra.
Saját magam megismerését
hagyni arra, akit én érdekelni.
Ő legalább fogja tudni,
mihez kezdeni énnel.
Én csak szagolgatni fáról letépett
hársfavirágot.
Én csak belül üresen bámuldozni
napsütéskor szerteszét a hegytetőből.
Én csak hörpölgetni cappuccinót
a krémes tiramisúnak. Én csak
ölembe ejtett újság, az árnyékolt
padról bámulni az emberek. Akik úgy néz-
nek ki, mindegyik valamit akarnak.
Én csak élni.
Mintha örökké.